

Morcos apja egyre szidja,
Hogy' álljon meg, azt se tudja.

Az meg, a vén veszedelem,
Azt mondják, hogy fejedelem,
Fejedelem, fő-fővajda,
Pedig csak oly vad rác fajta.

Bocskorsziját maga fűzi,
Kecske húsát maga főzi,
Farkas bőrét maga nyúzza,
Bortól csurgós a bajúsa.

Szüz Mária, Krisztus anyja,
Ne hagyj engem egymagamra,
Sóhajtásom, ó, te halld meg,
Árva szívem vigasztald meg."

Hát az ^{ágon} ~~égen~~ im egyszerre
Búgni kezd egy páros gerle;
Kezét nyalni jó egy bárány ...
Mosolyog a bús királylány.

Vargha Gyula.

Jegyzet. E magyar királyleány V. István király leánya, Katalin volt. „Katalin házassága — úgymond Pauler Gyula „A magyar nemzet története az Árpád-házi királyok alatt“ című művében — nem volt valami fényes partie. Mikor egyszer a görög császár követe a szerb udvarba jött: látta a magyar királylányt, hogy ronda ruhában gyapjút font és Uros, az ipja, elégtlenül mutogatta: hogy így szokta ő menyét tartani.“

NÁPOLY FELE.

Hajó fut a kék Adrián,
Bübájos ég nevet le rája;
Ott a magyar királyleány,
Az Anjou herceg szép arája.

Piros selyem sátor dagad
A liljomos hószínű gályán;
De méla, csüggedt, hallgatag
A nászra induló királylány.

Folyvást csak vissza, visszanez,
A vágy is nő, ha nő a távol;
Hajh, válni végkép oly nehéz
Szerettitől, s szülőhónától.

Megsimogatja melegen
 Agg udvarhölgye, Agnes asszony:
 „Szépséges drága gyermekem,
 Hagyd már a bút. Minek hervasszon?

A nagy, csodás Nápoly fogad,
 Száz diszterem s tündéri pompa;
 Amennyi kincs, Dél és Nyugat,
 Te, boldog asszony, néked ontja.

Fejedelmi férjed büszke sas,
 Tán még dicsőbb dicső apádnál,
 Trón sincs talán több, oly magas,
 Mint az, mely, Mária, reád vár.“

Sóhajt a szép királyi szüz:
 „Szívem nehéz, úgy tele jajjal . . .
 Jöjj kis apródom, bút ~~ne~~ üzz,
 Valami régi regedallal.“ ^{te}

Jön az, s remegve ajkai,
 Pöngeti húros, zöngé fáját,
 S elkezd lágyan dallani
 Árpádok anyja, Emes álmát . . .

Kilép pár csillagocska már,
 Köszönteni tán a kelő holdat;
 Hosszan kigyúl a tengerár,
 S dal és fény szinte összeolvad.

Mária álmos: „Már elég.“
 Selyem sátrába lép sóhajtva,
 S álomtól ittas szép fejét
 A habfehér vánkossra hajtja.

Lelke sokáig elmerül
 Valami tompa zsibbadásba;
 Majd álma színessé derül,
 S Nápolyt mutatja meg varázsa:

Harangok zúgnak, újjong a nép,
 Tarkán virít ezernyi ablak,
 Virágosó hull, merre lép . . .
 De boldog az, kit így fogadnak . . .

Majd úgy tetszik, hogy egyedül
 Pihen pompás királyi kertben;
 Merengve fél-könyökre dül . . .
 Feje fölött egy sas lebeg fenn . . .

Ölébe csap le most a sas,
 És elkezd fészket rakni rája;
 Tövisből rakva olyan az,
 Mint Krisztus urunk koronája.

A tüske szúr, a tüske tép,
 De mintha rózsa nyílna közben;
 Mosolyg, mert im egy ifjú szép
 Koronás sasfiók kiröppen.

Látja, a léget mint szeli . . .
 Mily hős erő az ifjú sasban,
 S szeme, örömkönnyel teli
 Veszíti el, a kék magasban . . .

Majd álma új képet cserél:
 Ott van szülőhónában újra,
 S lát büszke várat, mely kevély
 Tornyait fellegekbe fúrja.

Olyan, mint légben tükrözött
 Tündér-káprázat, a Dunánál . . .
 Délceg magyar hősök között
 Ott egy dicső, egy nagy király áll.

Korona, fényes, mint a nap,
 Köríti fennkölt homlokát.
 S csendül egy hang — úgy szívbe kap —
 „Mária, nézd, ez unokád . . .“

Már ébred a királyleány . . .
 Kelő nap hint fényt a habokra,
 S habok berzengő taraján
 Ezernyi láng táncol lobogva.

Mária arca már derült,
 Szeme úgy csillog, mintha égne,
 S sólyomtekintettel merül
 A déli kéklő messzeségbe.